

Geachte commissieleden,

Mij is gevraagd namens de drie gereformeerde gemeenten om deze avond in te spreken tegen de verruiming van de winkeltijdenverordening. Het betreft de gemeenten aan het Stationsplein, de Nieuwe Gouwe OZ en de Gerbrandyweg; samen vertegenwoordig ik zo'n 3.000 mensen, terwijl ik weet dat nog velen meer in deze stad om dezelfde redenen als die ik straks zal noemen, betreuren dat dit voorstel er ligt.

Waarom bestaat een week in zeven dagen? Een jaar heeft 365 dagen en een maand 30 of 31. Dat heeft een astronomische basis vanwege de omgang van de aarde om de zon en de maan om de aarde. (Zo ook heeft een dag een astronomische basis omdat één omwenteling om haar as het ritme van dag en nacht bepaalt.) Zo is het met de week niet; de week heeft een theologische basis en vindt haar oorsprong in de scheppingsorde. In zes dagen werd de aarde geschapen en op de zevende dag rustte God. Niet omdat Hij moe was, maar omdat het volmaakt was. Er hoefde niets meer bij. 60 eeuwen reeds wordt deze basis gerespecteerd.

We zouden ons niet kunnen voorstellen dat het anders is. Met de Franse revolutie heeft men het nog wel geprobeerd met een week van 10 dagen. Het is niet gelukt. Wel gek eigenlijk dat er nu een voorstel ligt om er een week van 365 dagen van te gaan maken. Want dat is wat er nu gebeurt. Als iedereen de vrijheid krijgt om te kopen wanneer hij wil, worden anderen gedwongen om te werken wanneer zij dat niet willen. U moest daarentegen net zo doen als God! Volgens de Bijbel bent u immers Zijn dienaar! Zes dagen aanhouden om te werken en één dag vrijhouden om God te dienen.

Ik wil u een geschiedenis vertellen van mensen die God dienden en hun werkeloosheid op de rustdag beloond werd. Op een heuvel net buiten de poorten van Jeruzalem staan op een vrijdag tegen de avond een paar vrouwen te huilen. Zojuist was hun Liefste, de Persoon aan wie ze met alle vezels van hun bestaan verbonden waren, gestorven. Jézus, Die hen verlost had van ziekte, zonde en satan. Twee mannen nemen het dode lichaam van het kruis af en dragen het weg. De vrouwen volgen hen. Niet ver van de kruisheuvel leggen de mannen het dode lichaam in een graf nadat ze het naar de gewoonte van die tijd samen met specerijen in doeken hebben ingewikkeld om de ontbindingsgeur te dempen. Zij moeten zich haasten want als de zon ondergaat, is het sabbat, de joodse rustdag. Ook de vrouwen hadden nog graag de laatste betoning van hun liefde aan Jezus willen uiten door het lichaam te wassen en te zalven. Maar het is al laat, de zon gaat onder, het is sabbat, de rustdag, de dag waarop zij niet werken mogen; zelfs niet het balsemen van het lichaam van hun geliefde Jezus.

Wat zijn ze bedroefd die daaropvolgende dag. De man die zoveel wonderen had gedaan, die zoveel voor hen had betekend, waarvan ze zoveel nog hadden verwacht, de Man Gods is niet meer. Ze zijn zo verslagen want hoe lief hadden zij Hem. Hij had hen verlost van ziekte, zonde en satan, maar nu was Hij er niet meer. De Man die het Leven was, was gestorven.

Op zondagmorgen, de dag na de sabbat, haasten zij zich naar het graf. Wat zij vrijdagavond niet meer hadden kunnen doen, willen ze nu op deze zondagmorgen als eerste werk gaan doen. Alsnog zijn lichaam balsemen, voor het bederf bewaren. Zij kunnen Hem niet loslaten. Zij willen Hem nog bij zich houden... Maar... wat is dat nu, het graf is leeg! Waar is Jezus?

Waar is Hij heen gebracht? Daar staan zij met hun specerijen en zalven, hun ontredde-
ring wordt al groter. Hebben de Romeinse soldaten Hem weggebracht? Of de joden? Of Zijn
volgelingen, hun vrienden? Waar is Hij?

Plotseling worden zij aangesproken door twee mannen in witte kleding: *‘Wat zoekt gij de
Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan!’* Zij geloven het niet, het kan
niet... Een mengeling van verbazing en ongeloof maakt zich van hen meester. Leeft Jezus?
Het kan niet. Maar Jezus Zelf ontmoet hen. Hij spreekt hen aan en noemt ze bij haar naam.
‘Maria!’ Dan moeten zij geloven. Hoe groot is hun blijdschap. Hun specerijen en zalf hebben
ze voor niets meegenomen. Zij hoeven niets meer te doen. Zijn lichaam hoeft voor bederf
niet bewaard te worden. Hij leeft! Hij leeft eeuwig; eeuwig voor hen en zij ook eeuwig met
Hem. Zijn dood was hun dood en Zijn opstanding hun leven.

Dat vieren nu reeds 2000 jaren de christenen wereldwijd op deze eerste dag van de week.
Jezus is opgestaan! Hij heeft het verlossingswerk volkomen gedaan. Hij heeft het ook alléén
gedaan en daarom rusten zij op de eerste dag van de week. Zij vieren dit heilsfeit op deze
dag en laten al hun werk rusten. Want door hún werk zullen zij niet behouden worden.

Ik zou u willen oproepen hetzelfde te doen. Want kunt u zonder Jezus? Heeft u Hem niet
nodig? Werkt u liever 365 dagen in het jaar? Ik zou u willen oproepen om niet alleen dit
voorstel van tafel te halen, maar ook de hele openstelling van winkels en horeca op zondag
terug te draaien. Geef burgers maximaal de gelegenheid om zondags de opstanding van
Jezus te herdenken en uit te rusten van hun dagelijks werk.

Want buiten het theologische argument van de zondagse rustdag is er ook nog het
antroposofische en sociologische argument. Gods geboden zijn goede geboden voor mens
en maatschappij. Hoe heilzaam is een vaste structuur in het ritme van een week met een
vaste vrije dag.

Werkt de 7x 24 uursmaatschappij niet in het nadeel van kleine winkeliers? Zij worden
gedwongen meer uren te werken en kunnen de concurrentie van de grote winkelketens niet
meer bolwerken. Bovendien ontstaat er concurrentieongelijkheid voor gewetensbezwaarde
winkeliers en werknemers. Ook heeft het zijn invloed op het gezin als vader en/of moeder
naast mogelijk de zaterdag ook nog de zondag moeten gaan werken. Onrust...

Met een bekend citaat van de kerkvader Augustinus zou ik willen gaan afronden. *‘Ons hart
kent geen rust tot het rust vindt in U, o God.’* Die rust gun ik ook u. Onlangs is u door onze
kerken een bijbel uitgereikt. In deze bijbel vindt u de argumenten om van dit voorstel af te
zien. In die bijbel vindt u de troost van de christen. De dichter van Psalm 84 omschreef dat
zo: *‘Eén dag in Uw voorhoven (dat was het toenmalige heiligdom) is beter dan duizend
elders.’* En dat is ook onze ervaring. De zondag als rustdag, de zondag als kerkdag is de beste
dag van de week en dat gunnen wij iedereen.

namens de gereformeerde gemeenten aan het Stationsplein, de Nieuwe Gouwe o/z en de
Gerbrandyweg,

Paul Bremmer (diaken GGiN Gouda Gerbrandyweg)